

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 611/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 31 lipca 2023 roku sygn. akt II K 771/23			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegającego na uznaniu, iż postępowanie karne wobec oskarżonego J. M. należy warunkowo	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

umorzyć z uwagi na jego dotychczasową niekaralność, ustabilizowany tryb życia, prowadzenie pojazdu po upływie 8 godzin od spożycia alkoholu oraz uznanie, iż stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego nie jest znaczny, podczas gdy właściwa ocena rodzaju i charakteru naruszonego dobra prawnego, jak również całością elementów przedmiotowych prowadzi do uznania, że stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego oraz stopień zawinienia są znaczne;

zarzut rażącej łagodności orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, podczas gdy uwzględniając okoliczności obciążające oskarżonego, w szczególności znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, wyrażający się m.in. poziomem stężenia

	<p>alkoholu w organizmie oskarżonego (ponad 1 promil), prowadzeniem pojazdu tuż po spożyciu alkoholu (tendencja wzrostowa w badaniach stanu trzeźwości), poruszaniem się w terenie zabudowanym ulicami miasta o dużym natężeniu ruchu (ul. (...) oraz DK nr (...)) oraz brak racjonalnego uzasadnienia dla bezprawnego działania sprawcy, należało orzec środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres nie krótszy niż 3 lata</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zasługuje na aprobatę stanowisko sądu pierwszej instancji co do ziszczenia się wobec oskarżonego J. M. przesłanek probacyjnej instytucji warunkowego umorzenia</p>				

postępowania
karnego. Na gruncie
okoliczności
przedmiotowej
sprawy sąd ten
uczynił zadość
prawidłowej ocenie
stopnia społecznej
szkodliwości
zarzucanego
oskarżonemu czynu.
Wziął pod uwagę
wszystkie
kwantyfikatory
określone przepisem
art. 115 & 2 k.k.
a przy dokonywaniu
ich oceny przypisał
im właściwy i
dostateczny ciężar
gatunkowy.

Zgodnie z
dyspozycją tego
ostatniego przepisu,
przy ocenie stopnia
społecznej
szkodliwości czynu
sąd bierze pod
uwagę rodzaj i
charakter
naruszonego dobra,
rozmiary
wyrządzonej lub
grożącej szkody,
sposób i okoliczności
popelnienia czynu,
wagę naruszonych
przez sprawcę
obowiązków, jak
również postać
zamiaru, motywację
sprawcy, rodzaj
naruszonych reguł
ostrożności i stopień
ich naruszenia.
Wszystkie z
wymienionych
okoliczności
związane są z

czynem, z jego stroną przedmiotową i podmiotową (postać zamiaru, motywacja), a ustalenie stopnia społecznej szkodliwości może nastąpić wyłącznie na podstawie oceny samego czynu, a nie na podstawie oceny jego sprawy (vide: Kodeks karny - Część ogólna - Komentarz pod red. A. Zolla, Zakamycze 2000, s. 623).

Natomiast stosownie do regulacji przepisu art. 66 § 1 k.k. instytucję warunkowego umorzenia postępowania sąd może zastosować wtedy, gdy wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego,

w szczególności nie
popelni
przestępstwa.
Warunkowe
umorzenie
postępowania jako
instytucja o
charakterze
wyjątkowym
stosowana być może
wyłącznie co do
przestępstw, w
przypadku których
występuje nasilenie
okoliczności
łagodzących tak w
zakresie samego
czynu, stopnia
społecznej
szkodliwości
popelnionego
przestępstwa,
stopnia winy
oskarżonego, jak i
jego właściwości i
warunków
osobistych.

Analiza okoliczności
niniejszej sprawy
pod kątem
wskazanych
przesłanek
orzeczenia o
warunkowym
umorzeniu
postępowania daje
podstawy do
stwierdzenia, iż
zasadne w świetle
celów postępowania
karnego, w tym
założeń kodeksu
karnego w kwestii
prawnokarnej
reakcji na czyn
zabroniony, jest
orzeczenie o
warunkowym
umorzeniu

postępowania wobec oskarżonego.

Jakkolwiek J. M. swoim postępowaniem naruszył dobro chronione przez obowiązującą ustawę karną, jakim jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym, znajdując się podczas kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości wyrażającym się wartością 0,49 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (a zatem około 1 ‰), to jednak nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż oskarżony poruszał się głównie po lokalnych drogach swojego osiedla (...) zmierzając w kierunku kolejnego osiedla, na którym zamieszkiwała znajoma B. W. (przy ul. (...)). Dotarcie do tej ostatniej wymagało także, jak słusznie wywiódł skarżący, poruszania się DK nr (...) i ulicą (...), które jakkolwiek stanowią trasę wylotową z P. w kierunku miejscowości S., a następnie K. i R. i odbywa się nimi również ruch tranzytowy,

to oskarżony miał do pokonania ich krótki odcinek około 0,5 km - 1 km (wymagającego czasu około 1 - 2 minut, jak wynika z wydruku G. M.), na którym natężenie ruchu w dzień wolny od pracy (jakim była sobota) i w godzinach porannych (8:30) nie było duże, a na pewno istotnie mniejsze niż w dni powszednie, co wiadomym jest sądowni z urzędu i co doświadcza każdy zmotoryzowany (...), poruszając się tymi drogami publicznymi na co dzień. Nie wymaga zatem dowodzenia faktu, że w momencie zatrzymania oskarżonego do kontroli drogowej, natężenie ruchu nie było duże.

Nie spowodował przy tym bezpośredniego zagrożenia w ruchu, choć było ono realne. Zatrzymany został przez funkcjonariuszy policji do rutynowej kontroli drogowej, a jego sposób poruszania się po drodze nie budził zastrzeżeń.

Nie należy tracić z pola widzenia tego, że oskarżony od samego początku przyznawał się do winy, żałował popełnionego czynu i wyrażał skruchę, krytycznie odnosząc się do swojego postąpienia drogowego.

Okoliczności popełnienia czynu nie budziły więc wątpliwości.

Rację ma skarżący, że sąd merytoryczny bezpodstawnie dał wiarę oskarżonemu twierdzącemu, iż alkohol spożywał 8 godzin przed kierowaniem pojazdem mechanicznym i tkwił w błędnym przekonaniu, że spożyty wcześniej alkohol nie będzie oddziaływał w znacznym stopniu na jego organizm po upływie takiego długiego czasu, nie dostrzegając jednocześnie że podał on, iż po przebudzeniu również spożył alkohol, rozpuszczając w nim przez nieuwagę elektrolity. Wyniki badań stanu trzeźwości ww. wynoszące od 0,49 mg/l do 0,52

mg/l alkoholu w wydechany
powietrzu na przestrzeni 23 minut wskazują bowiem na pozostawanie w fazie wchłaniania bądź równowagi. Na podstawie wielu badań eksperymentalnych nad metabolizmem alkoholu w ludzkim organizmie wiadomo, że w przypadku spożycia alkoholu na czczo, czas jego wchłaniania wynosi średnio 1,5 godziny, a po spożyciu posiłku nawet do 3 godzin. Po tym czasie, osiągnęte jest stężenie maksymalne alkoholu w organizmie. Faza wyrównania stężeń, która następuje po osiągnięciu stężenia maksymalnego, może trwać od 5 do 30 minut i jest łącznikiem pomiędzy fazą wchłaniania, a fazą eliminacji. Proces eliminacji odbywa się w sposób systematyczny i ciągły, przeważnie jego natężenie jest stałe, choć mogą występować niewielkie fluktuacje stężenia alkoholu w tym czasie, dlatego powinien być rozpatrywany

w czasookresie 1 godziny. Średni oszacowany na podstawie wielu pomiarów i badań współczynnik eliminacji alkoholu z krwi człowieka w czasie 1 godziny mieści się w granicach 0,1 - 0,2 promila na godzinę. Gdyby zatem oskarżony zakończył spożywanie 500 ml wódki cytrynowki około północy to po 8 godzinach (nawet przy założeniu, że po przebudzeniu wypił przez pomyłkę elektrolity z wódką zamiast z wodą) w czasie kontroli drogowej w jego organizmie nie byłoby 1 promila alkoholu.

Niezależnie od powyższego w dalszym ciągu uprawnione jest twierdzenie, że dwukrotne przekroczenie granic stanu trzeźwości określonych w art. 115 § 16 k.k. pozwala przyjąć, że społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, nawet mimo jego popełnienia w normalnej sytuacji motywacyjnej (bezprawne zachowanie oskarżonego nie było

usprawiedliwione okolicznością niesienia pomocy koleżance B. W., mającej problemy z oddychaniem z powodu astmy oskrzelowej tj. pomocy polegającej na dostarczeniu jej, zapomnianych i pozostawionych przez nią, w jego domu leków, które mogła zawieść inna mobilna osoba albo oskarżony przy wykorzystaniu usług firmy transportowej).

Oskarżony ma ustabilizowaną sytuację życiową, przejawia dbałość o ciągłość i stałość zatrudnienia, jest osobą w wieku dojrzałym (lat 52), nie popełniającą dotychczas przestępstw, w tym przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji i wykroczeń drogowych. W świetle powyższego uzasadniony jest wniosek, że ww. prawidłowo funkcjonuje w społeczeństwie, a czyn którego się dopuścił, stanowi eksces odbiegający od jego dotychczasowego zgodnego z obowiązującym

porządkiem
prawnym sposobu
życia. Innymi słowy
jego występki
stanowi
odosobniony
przypadek
świadczą o
incydentalności
zachowania.
Oskarżony nie łamał
porządku prawnego
również w sposób
nieumyślny. Jest
osobą niekaraną,
nawet za
przestępstwo
nieumyślne.

Sąd odwoławczy
bacząc na całokształt
okoliczności sprawy
uznał, że
wymierzenie kary
oskarżonemu w
istocie nie jest
konieczne, a cele
postępowania
zostaną osiągnięte
poprzez warunkowe
umorzenie
postępowania.
Jednocześnie
wyznaczony
minimalny okres
próby, pozwoli
sprawdzić
przestrzeganie przez
niego norm
prawnych
(zweryfikować
postawioną
pozytywną prognozę
kryminologiczną).

Należy zważyć, że
istotą warunkowego
umorzenia
postępowania,
zgodnie z

założeniami ustawodawcy, jest likwidowanie konfliktu wywołanego przestępstwem. Znajduje ono zastosowanie tam, gdzie nie ma potrzeby, ze względu na cele kary, jej wymierzania, a nawet kontynuowania postępowania karnego i doprowadzania do wyroku skazującego. Podstawowym zatem celem wyżej wymienionej instytucji jest cel wychowawczy, którego spełnienie oceniane jest poprzez sprawdzenie funkcjonowania sprawcy w okresie próby. Jest to szansa dana sprawcy, by pomyślnym upływem okresu próby udowodnił, że zrozumiał wagę swego postępowania i tym samym dał gwarancję akceptowania w przyszłości obowiązujących norm prawnych.

Oceniając zatem stopień zawinienia oraz społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonego czynu,

jako nieznaczone i przy uwzględnieniu okoliczności, że spełnione są także pozostałe przesłanki z art. 66 § 1 i 2 k.k., w pełni dopuszczalnym w tym stanie rzeczy rozstrzygnięciem, było wydanie wobec oskarżonego wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne.

Także i w przekonaniu sądu odwoławczego, mając na względzie dotychczasowy sposób życia oskarżonego oraz jego warunki i właściwości osobiste, takie właśnie rozstrzygnięcie będzie zupełnie wystarczające dla uświadomienia mu naganności swojego postępowania, jak również stanowić będzie dla oskarżonego właściwą naukę i przestrożę na przyszłość. Uzasadnione jest jednocześnie przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania karnego, oskarżony będzie przestrzegać porządku prawnego i w przyszłości nie

popelni ponownie
przestępstwa.

Zauważyć przy tym
należy, że
warunkowe
umorzenie
postępowania nie
jest uwolnieniem od
odpowiedzialności.
Wobec oskarżonego
został bowiem
orzeczony środek
karny w postaci
zakazu prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych a
także świadczenie
pieniężne. Został
on także obciążony
kosztami
postępowania, a
więc poniósł niemałą
dolegliwość z
powodu swojego
nieodpowiedzialnego
zachowania. Nie ma
potrzeby dalszego
zaostżania tej
dolegliwości, o co
wnosi skarżący w
swojej apelacji.

Decyzja sądu
pierwszej instancji
orzekająca wobec
oskarżonego środek
karny w postaci
zakazu prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych na
okres 1 roku (nie
mający charakteru
obligatoryjnego w
przypadku
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego i orzekany
na okres od 1 roku

<p>do 2 lat) również zyskuje aprobatę sądu odwoławczego. Za takim rozstrzygnięciem przemawiają właściwości i warunki osobiste podsądnego, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa, incydentalność inkryminowanego czynu, jak również zachowanie się po popełnionym przestępstwie. Dłuższy zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych pozbawiłby J. M. możliwości sprawnego dojeżdżania do miejsca pracy. Świadomość tego, jak niekorzystne skutki w aspekcie usprawnienia codziennego funkcjonowania jego i jego rodziny, mogła spowodować sytuacja wywołana jego zachowaniem, powinna powstrzymać go przed powtarzaniem niezgodnej z prawem postawy w przyszłości.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>wniosek (w postaci zmodyfikowanej na rozprawie</p>	<p># zasadny</p>		

<p>apelacyjnej) o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i wymierzenie, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. , 150 stawek dziennych grzywny, po 10 złotych każda, orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz świadczenia pieniężnego w wysokości 5 000 złotych</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek nie jest zasadny z przyczyn podanych powyżej.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			

ROZSTRZYGNIĘCIE**5.
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

wyrok Sądu
Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim z dnia
31 lipca 2023 roku
sygn. akt II K 771/23

Zwięźle o powodach
utrzymania w mocy

Całościowa ocena
wszystkich
okoliczności
mających wpływ
na stwierdzenie
nieznacznego
stopnia społecznej
szkodliwości czynu
oskarżonego, w
powiązaniu z
brakiem
podniesienia w
apelacji
okoliczności, które
ocenę tę mogłyby
odmienić,
doprowadziła sąd
odwoławczy do
wniosku o trafności
zaskarżonego
wyroku i jego
utrzymaniu w mocy.

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i			

umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2.	W oparciu o przepisy art. 636 § 1 k.p.k. i art. 9 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49		

	poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) sąd odwoławczy ustalił, iż koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	warunkowe umorzenie postępowania karnego i orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana